

Ο ΕΡΩΣ ΤΗΣ ΠΑΤΡΙΔΟΣ.

[Κατὰ μίμησιν τοῦ 136 Ψαλμοῦ.]

ΔΟΥΛΟΙ ξένων βασιλείων, πλάνητες εἰς χώραν ξένην,
Μάτην στρέφωμεν τὸ βῆμα καὶ τὴν ὄψιν δακρυσμένην!
Τῆς πατρίδος στερημένοι τὸν βοδόχρουν οὐρανόν,
Καὶ τὰ ἄσθη, καὶ τὰ ὄρη, καὶ τὰ μέλη τῶν πτηνῶν,
Κλαυθμηρὰς ἀντλοῦμεν ὕδρας
Καὶ ἡμέρας ἀργοπόρους εἰς τὰς ξένας ταύτας χώρας.

ὑπὸ τὴν θρηνοῦσαν σκέπην θεωροῦντες ἰτεῖωνος
ῥέοντα τὸν καρποφόρον ποταμὸν τῆς Βαβυλωνῶς,
Μὲ δακρύβροσον τὸ βλέμμα καὶ μὲ θλιβεράν σιγὴν
Τὸ ἐλευθέρου του κύμα, γόνιμον ἀρδεῦον γῆν,
Κελαδοῦν ἠκολουθοῦμεν,
Καὶ τῆς φίλης μας πατρίδος τὴν δουλείαν ἐθρηνοῦμεν.

Εἰς τὰς ἀνθηράς σου ὄχθας, Ἰορδάνη, ἐμειδία
Ἡ ἀθῶα μας νεότης, ἡ σεπτὴ ἐλευθερία!
Αἱ ἤχοι θρηνοῦν εἰς τάλῃ τῶρα, καὶ σὺ κλαυθμηρὸν
Κῦμα βρέεις εἰς ἐρήμους καὶ εἰς μνήματα νεκρῶν!
Καὶ ἐν μέσῳ ἐρείπιων
Ἡ Σιών στεναγμὸν χύνει καὶ ὀλοφυρμὸν μνημείων!

Τῶν πατρῶν μας ἀσμάτων κ' ἐλευθέρων τῶρα χῆραι
Εἰς τῶν ἰτεῶν τοὺς κλῶνας κρέμνεται βοῦθαὶ αἱ λύραι,
Λῆτινες ὠδὰς καὶ ὕμνους ἔπεμπον πρὸς τὸν Θεόν,
Εἰς τοὺς φωταγωγομένους θόλους τῶν λαμπρῶν ναῶν.

Ἄλλ' ὦ ὄρα ἀπαισία!

Τὸ πᾶν ἠλλάξεν εἰς πένθος τῶν ἐθρῶν ἢ παρουσία!

Ἐθρηνοῦμεν! καὶ γελῶντες οἱ αὐθάδεις τύρανοί μας,
Νὰ τονίσωμεν τὰς λύρας, ἔλεγον, καὶ ἡ φωνὴ μας
Ἕμνον ἅγιον νὰ ψάλῃ καὶ ὠδὴν πρὸς τὸν Θεόν,
Ἔς ἀντήχ' εἰς τὰς κοιλάδας κ' εἰς τὰ ἄσθη τῆς Σιών.

Ἀλλὰ σιωπὴ ὀργίλη

Ἄναυδα συνεῖχε τότε τὰ χλωμαίνοντά μας χεῖλη.

Πῶς νὰ ψάλωμεν εἰς ξένην χώραν τὰς ἀγνάς ὠδὰς μας;
Πῶς ν' ἀνάψωμεν εἰς δούλην ἀτμοσφαιραν τὰς ψυχὰς μας;
Ἦλιε! ἐνόσω φέγγεις τὴν ταλαίπωρον Σιών,
Καὶ τοὺς θλιβεροὺς υἱοὺς τῆς ὑπὸ κλῶνας ἰτεῶν,
Τῶν τυράννων μας τὰ ὄττα
Δὲν θὰ τέρψουν τῆς πατρίδος τὰ ψαλτήρια τὰ πρῶτα!

Ἱερουσαλὴμ ἀγία! τῶν πατέρων μου ὦ χώρα!
Μακρὰν σοῦ ἡμέρας δούλας, ὦ πατρίς μου, ἀντλῶ τῶρα!
Εἰς τὴν γῆν σου τὰ ὀστά μου ἄράγεις θ' ἀναπαυθοῦν;
Ἦ! ἐάν ποτ' αἱ γλυκεῖαι ἐνθυμήσεις σου σθεσθοῦν,
Εἰς τὰ βάθη τῆς καρδίας,
Καὶ δὲν ἦσ' ἐλπίς μου μόνη, καὶ λιμὴν δὲν ἦσ' εὐδίας,

Ἄς μοῦ κολληθῇ ἡ γλῶσσα εἰς τὸν λάρυγγα! ἡ λύρα
Θρηνοδοῦσα ἄς σιγήσῃ εἰς τὴν τρέμουσάν μου χεῖρα!
Κύριε, μὴ λησμονήσῃς τὴν φυλὴν τῶν πορθητῶν,
Ἦτ' ἐθέρμαινον τὰ στήθη τῶν ἀπλήστων μαχητῶν,
Κ' εἰς ἐρείπια ἀθρόα

Ἐθαπτον γονεῖς, μητέρας, γέροντας καὶ τέκν' ἀθῶα!

Τρέμε, βασιλεὺς τοῦ κόσμου! τρέμε, Βαβυλών! ἐγγίξει
Τοῦ θανάτου σου ἡ ὥρα! Ἄγγελος τὰ νέφη σχίζει!

ἡ. 4*

Κατὰ σοῦ βαρεῖαν σείων τὴν ῥομφαίαν τοῦ πυρός!
Καὶ σαλεύεται ἡ γῆ σου! καὶ σὺ, μάτην, γοερῶς
Πρὸς τὸν Σαβαώθ ἐκτείνεις
Ἰκετευτικὰς τὰς χεῖρας, κ' εἰς δεήσεις μάτην σβύνεις!

Εὐτυχὴς, ὅστις ἐπίδη τὴν φρικτὴν καταστροφὴν σου!
Εὐτυχὴς, ὅστις ἀκούσῃ τὴν ὑστερινὴν κραυγὴν σου!
Καὶ τοὺς υπερασπιστάς σου νεκροὺς ἴδῃ κατὰ γῆς!
Καὶ τῶν μιαρῶν βρεφῶν σου, μετὰ φλογερὰς ὀργῆς,
Τὰ κρανία καταθραύσῃ,

Καὶ ἐκδίκησιν τελείαν τῆς πατρίδος ἀπολαύσῃ.

[Ἐκ τῶν Πρῶτων Ἐμπνεύσεων Χ. ΑΝΑΣΤΑΣΙΑΔΟΥ.]

Ο ΡΑΣΣΕΛΑΣ.

[Ἰδὲ Τόμ. ζ'. Σελ. 156-159, 165-168, 180-183. Τόμ. ἡ. Σελ. 5-8, 22-25, 38-40.]

ΚΕΦΑΛ. Κ'. Ἐν βλέμμα εἰς τὸν ποιμενικὸν βίον.

ΜΕΤΑ ταῦτα, μαθῶν ὁ βασιλόπαις ὅτι πλησίον ἐνός
τῶν καταρράκτων τοῦ Νείλου διέτριβεν ἐρημίτης πε-
ριφημὸς δι' ἀγιότητα, ἀπεφάσισε νὰ ἐπισκεφθῇ τὸ
καταγωγίον του, καὶ νὰ ἐρευνήσῃ ἐάν εἰς τὸν μονα-
χικὸν βίον ἐνυπάρχῃ ἡ εὐδαιμονία, ἢ μὴ εὐρισκο-
μένη εἰς τὸν δημόσιον· καὶ ἂν ὁ διὰ τὴν ἡλικίαν καὶ
τὴν ἀρετὴν τοσοῦτον σεβάσμιος ἠδύνατο νὰ διδάξῃ
τὴν τέχνην τοῦ ἀποφεύγειν τὰ δεινὰ, ἢ τοῦ ὑπομέ-
νειν αὐτά.

Ὁ Ἰμλακος καὶ ἡ βασιλόπαις ἐσυμφώνησαν νὰ
συνοδεύσωσι τὸν Ῥασσέλαν, καὶ μετὰ τὴν ἀναγκαίαν
προετοιμασίαν ἐκίνησαν. Ἡ ὁδὸς διήρχετο ἀγροῦς,
ἔπου ποιμένες ἔβοσκον τὰ ποιμνία των, καὶ ἔπου ἄρ-
νία ἐσκήρτων ἐπὶ τῆς νομῆς. «Οὗτος,» εἶπεν ὁ Ἰμ-
λακος, «εἶναι ὁ βίος, ὁ τοσοῦτον φημιζόμενος διὰ
τὴν ἀθωότητα καὶ τὴν ἡσυχίαν του· ἄς περάσωμεν
τὸν καύσωνα τῆς ἡμέρας ἐν ταῖς καλύβαις τῶν ποι-
μένων, καὶ ἄς στοχασθῶμεν μήπως τὸ παρ' ἡμῶν
ζητούμενον εὐρεθῇ ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἀγροτικῆς ἀπλό-
τητος.»

Ἦρσεν εἰς τοὺς βασιλόπαιδας ἡ πρότασις, καὶ
διὰ μικρῶν δώρων καὶ οικιακῶν ἐρωτήσεων παρεκί-
νησαν τοὺς ποιμένας νὰ εἴπωσι τὴν γνώμην των περὶ
τῆς ἰδίας αὐτῶν καταστάσεως· ἀλλ' ἦσαν τόσον
ἀγροικοὶ καὶ ἀμαθεῖς, τόσον ὀλίγον ἱκανοὶ νὰ παρα-
βάλλωσι τὸ καλὸν πρὸς τὸ κακὸν τῆς ἐνασχολήσεώς
των, καὶ τόσον συγκεχυμένοι εἰς τὰς διηγήσεις καὶ
περιγραφὰς τῶν, ὥστε ὀλίγα ἠδύνατό τις νὰ μάθῃ ἐξ
αὐτῶν. Ἦτον ὅμως πρόδηλον ὅτι ἐθασανίζοντο ὑπὸ
τῆς δυσαρεσκείας, ὅτι ἐθεώρουν ἑαυτοὺς ὡς καταδε-
δικασμένους νὰ ἐργάζωνται πρὸς ὄφελος τῶν πλου-
σίων, καὶ ὅτι ἔβλεπον μετ' ἡλιθίου δυσμενεῖας τοὺς
ἀνωτέρους των.

Ἡ βασιλόπαις ἀνήγγειλε μετὰ σφοδρότητος, ὅτι
οὐδέποτε ἤθελε συγχωρήσειν εἰς τοὺς φθονερούς